

VIRTUĀLI ATVĒRS LU DURVIS

LATVIJAS Universitātes (LU) Atvērtu durvju nedēļā, 22.–26. martā, īpašās Facebook tiešraidēs studēt gribētājiem būs iespēja virtuāli pavisoties visās 13 LU fakultātes un LU Cēsu filiālē un uzzināt gan par studiju programmām, gan studentu dzīvi. Notiks arī citas aktivitātes platformās (Instagram, Zoom u.c.). Sīkāk – www.lu.lv.

TREŠĀ PĀRRAIDE REEMIGRANTIEM

25. MARTĀ plkst. 16.00 vietnē Facebook.com/eureslatvia būs skatāms trešais tiešsaistes raidījums reemigrācijas atbalstam *Esi informēts, atgriezoties Latvijā*. Tas būs veltīts dzīvesvietas deklarēšanas un uzturēšanās jautājumiem, atgriežoties Latvijā no ārvalstīm. Nodarbinātības valsts aģentūras EURES konsultants Andris Segliņš kopā ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pārstāvi informēs par darbaspēka imigrācijas jautājumiem, dzīvesvietas maiņu un deklarēšanu, uzturēšanās atļauju saņemšanu Latvijā u.c.

Kustībā

NATĀLIJA GRĀVELE

Zvērināta advokāte, pievienojusies ZAB Sorainen Nekustamo īpašumu un būvniecības prakses grupai. Līdz šim vairāk nekā 10 gadu strādājusi ZAB Advokātu birojs Rozenfelds un partneri, būdama arī biroja partnere, vēlāk turpinājusi praktizēt individuāli, specializējoties nekustamā īpašuma strīdos un tiesvedībā. Ieguvusi maģistra grādu un jurista kvalifikāciju LU Juridiskajā fakultātē, ir Latvijas Zvērinātu advokātu kolēģijas biedre.

VIKTORIJA SOŅECA

Pievienojusies ZAB Sorainen Strīdu risināšanas un risku vadības prakses grupai. Specializējusies valsts pārvaldes attiecībās, lobēšanā, ES tiesībās un administratīvās tiesībās. Iepriekš strādājusi Tieslietu ministrijā par Eiropas Savienības Tiesas departamenta direktori, strādājusi arī Valsts kontrolē. Šobrīd ir žurnāla *Jurista Vārds* tieslietu redaktore un LU Juridiskās fakultātes doktorante. Izglītību jurisprudencē ieguvusi Rīgas Juridiskajā augstskolā (LLM pārrobežu komerciesībās).

Vislabāk jūtos vērtīgā

Mežus var apsaimeņot, arī neraugoties uz pandēmiju, zina šīs jomā

Ieva Štāle

«**IEEJOT** mežā, manas pirmās izjūtas saistās ar emocijām – tā ir brīvība, svaigais gaiss, klusums, miers. Tas mani ļoti atslābina, un no meža, tā zvēriem nekad nesmu baidījies. Jūtos tur ērti. Tomēr jāatzīst, ka profesija dara savu – es jūtos labāk vērtīgākā, apsaimeņotā mežā nekā mazvērtīgā, kas ir sagāzies, pielūžņots. Domāju, tās ir sajūtas, kas ietekmē visus meža apmeklētājus, ne tikai mani kā meža vērtētāju, kura to var izteikt arī skaitļos,» saka mežinženiere Anete Dita Vespere, uzņēmuma SIA *Ziemeļlatvijas mežsaimnieks* Iepirkumu daļas asistente. Tas ir viens no vadošajiem mežu apsaimeņošanas uzņēmumiem Latvijā. Pērn Anete absolvēja Latvijas Lauksaimniecības universitāti, iegūstot mežsaimniecības inženieres kvalifikāciju, un dažu mēnešu laikā, izvirzījusi sev striktu mērķi – strādāt darbu, kas tiešām patīk un savā specialitātē –, iekļūva *Ziemeļlatvijas mežsaimnieka* komandā.

Pāris hektāru pietiktu

Iepirkumu speciālista palīga amats ietver daudz funkciju, sākot no īpašumu vērtēšanas – tā palīdzot ātrāk nonākt līdz piedāvājuma izteikšanai cirsma iegādei vai nekustamajam īpašumam. «Veicu aprēķinus, analizēju taksācijas datus, izvērtēju, cik vērtīgs ir nekustamais īpašums – meži vai lauksaimniecības zemes. Uzņēmums stādā divos virzienos – nodarbojas ar pilna cikla meža īpašumu apsaimeņošanas servisu, kā arī apsaimeņo savā fondā esošos meža īpašumus,» darba ikdienu raksturo Anete. Tāpat ir jānodarbojas ar klientiem, jāatbild uz jautājumiem. «Manos pienākumos ietilpst meža inventarizācijas sagatavošanas procesa pārraudzīšana. Palīdzu klientiem nosūtīt iesniegumus, skaidroju, kur tie jāšūta. Daudzi šo procesu nepārzina, tāpēc esam mēs – uzņēmums, kas šajos jautājumos palīdz.» Vai tas nozīmē tikai biroja darbu? «Nē, gana daudz esmu bijusi arī mežā,» apliecina jaunā speciāliste.

Taujāta, par kādiem meža īpašumiem pašlaik sabiedrībā ir lielākā interese, Anete atzīst: «Meža īpašniekiem vienmēr ir interesējis, cik vērtīgs ir viņu īpašums. Tas gan vēl nav iegājis sabiedrībā, ka tomēr ik pa laikam šī vērtība ir jāpārskata, jo tirgus mainās, arī meža nozari ietekmē dažādi ekonomiskie apstākļi. Ir mežu īpašnieki, kuri to saprot un, izmantojot gan mūs, gan citus uzņēmumus, kuros ar meža īpašumu vērtēšanu nodarbojas profesionāli un padziļināti, noskaidro šīs vērtības. Tas, manuprāt, ir pareizi, jo dzīvot ar

▲ **MEŽINŽENIERE** Anete Dita Vespere pērn uzreiz pēc studijām kļuva par *Ziemeļlatvijas mežsaimnieka* komandas biedru, viņa ne mirkli nav vilusies savas profesijas izvēlē un atzīst: «Tas ir viens no labākajiem mana 2020. gada notikumiem, un varu teikt tikai vienu – domas materializējās, es ļoti gribēju un ticēju, ka mani paņems strādāt mežu nozarē.»

«Manā ģimenē jau pamatos ielikts, ka jādodomā prātīgi, ar skatu uz nākotnes potenciālu, izvēloties savu nozari»

savu izdomāto, zvaigznēs nolāsīto vērtību nav mūsdienu mainīgajai situācijai atbilstošs piegājiens. Protams, ja mežs ilgstoši vai vispār nekad nav bijis apsaimeņots, tā vērtība ir mazāka par regulāri apsaimeņotu mežu. Sadarbojoties ar mums, klients var uzzināt daudz par savu mežu. Tas ir plašs informācijas apjoms un, manu-

prāt, arī interesants. It īpaši tiem, kuri, piemēram, savu vecvecāku īpašumā nav piedalījušies ne meža stādīšanā, ne apsaimeņošanā, bet tagad paši, būdami jau pieauguši, pārņem šo vadību.» Anete uzskata – ar zināšanu trūkumu ir jāstrādā, un cilvēku izglītošana arī ir virziens, kurā meža nozare attīstīsies. «Galvenais, lai mums kā speciālistiem uzticas, jo mums ir gan teorētiskās, gan praktiskās zināšanas efektīvai mežu apsaimeņošanai,» saka Anete.

Taujāta par novērojumiem – vai viņas klientiem vienaudziem, saņemot mantojuma meža īpašumu, acis ir degsmē tajā atbildīgi saimeņot un izzināt procesus dabā, Anete neslēpj: «Divējādi. Man pazīstamie vienaudži ir saistīti ar meža nozari, tāpēc zinu, ka katram no mums acis iedegtos. Pārējiem, domāju, daudz atkarīgs no tā, kā šādu mantojumu paaudzēt un uztver – kā logu

vai kā dāvanu un labu žestu. Skaids, ka ar mantojuma juridiskajām lietām ir daudz papīra darbu un tā birokrātijā, kurai jāiziet cauri, ir diezgan smaga, kā arī ir jāiegulda līdzekļi. Ja nenodod mantojumā jau cērtama vecuma mežu, protams, jaunais īpašnieks var būt arī apbēdināts, jo, lai to piķi, runājot žargonā, dabūtu ārā, daudz ir jāiegulda un, kas galvenais, jāiegulda ar prātu.» Anetes prakse ir bijuši gadījumi, ka gados visnotaļ jauns klients ir uzņēmības pilns sakārtot mantojuma dokumentāciju un viņai kā mežiniecei uz to bijis prieks noraudzīties. Bet tie esot izņēmumi, visbiežāk ar meža lietu sakārtošanu un meža apsaimeņošanu tomēr nodarbojas vidējās un vecākas paaudzes cilvēki.

Anetei pašai nav sava mantojuma meža, bet: «Par to man nav bēdas. Es gan sapņoju par savu meža īpašumu, un kādudien man tāds noteikti būs. Gribu savu mežu izaudzēt, lai paliek mazbēr-

niem. Nevajag jau daudz, pāris hektāru pietiktu.»

Starp istajiem cilvēkiem

Anete ir strādājusi mežā – apsaimeņojusi citiem piederošus īpašumus, veikusi saimeņošanas darbību, sniedzot to kā pakalpojumu. «Meža atjaunošana, aizsardzība pret pārnadžu bojājumiem – šajā jomā esmu daudz darbojusies. Tā ir fiziska slodze, kas ļoti norūdīja. Man tiešām patīk un ir liels gandarījums, kad, braucot tam mežam garām pēc pieciem gadiem, redzu, kā aug manis stādītās priedītes. Atceros, kā tajā laikā mocījās, bet tagad viss skaisti saaudzis. Šīs sajūtas nevar aprakstīt,» saka Anete un piebilst: «Lai arī šķiet, ka koki aug lēnām, tie ir kā laika mērvienība – jau tik daudz pagājis!»

Mežinženiere atceras, kā savulaik mežā darbojusies, cenšoties norobežot mežaudzi no iespējamiem pārnadžu bojājumiem – te jauno